

Pane, chtěl bych se změnit.
Ale nejde to najednou.
Pomoz mi, abych dnes udělal alespoň jeden krůček
směrem k tobě.

Pane, chtěl bych být dobrý.
Ale nejde to najednou.
Pomoz mi, abych dnes vykonal něco dobrého.

Pane, chtěl bych být radostný.
Ale nejde to najednou.
Dej mi dnes kousek tvé radosti,
abych uměl odolávat hněvu a zlobě.

Pane, chtěl bych tě milovat.
Ale nejde to najednou.
Pomoz mi, abych ti dnes zase o trochu víc
otavřel své srdce.

Pane, požehnej tento den.

Prosím tě o sílu,
abych v dnešní malý den
udělal malý krůček
na velké cestě k tobě.

Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. slavnost Matky Boží Panny Marie

- 2. sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíánského, biskupů a učitelů církve
- 5. sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa

6. slavnost Zjevení Páně

- 7. svátek křtu Páně /neděle po Zjevení Páně/

14. 2. neděle v mezidobí

- 17. sv. Antonína, opata
- 18. Panny Marie, Matky jednoty křesťanů - začíná Týden modliteb
za jednotu křesťanů

21. 3. neděle v mezidobí

- 24. sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
- 25. svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
- 26. sv. Timoteje a Tita, biskupů
- 27. sv. Anděly Mericiové, panny

28. 4. neděle v mezidobí

- 31. sv. Jana Boska, kněze

Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola - 29. leden

Šavel z Tarsu chtěl se vši opravdovostí sloužit Bohu a jako pravověrný Žid si ošklivil křesťany uctívající ukřižovaného Mesiáše. Prožitek

pred branami Daměšku znamenal však pro něho úplný obrat.

• • • •

ČTENÍ NA LEBEN

OTEC TOMÁŠ A ČTYRI KAUBÍKI

Výlet do Žabčína

Při obědě řekl otec Tomáš: "Slečno, odpoledne musím jet do Žabčína k hajajm." - "Vy tu nebudete?" řekla zklamane Miša. Myslela si asi, že tu je otec Tomáš jenom pro nás. "Nezapomínej, mišo, že musím zastupovat pana faráře." Miša se zestyděla. "Dopoledne mi volali od hajajek, abych navštívil jejich babičku a přinesl jí Pána Ježíše." - "Cestá se na cestu," řekla slečna, a když jsme nechápali, co tím myslí, dodala: "Je jí už přes devadesát a čeká, až si ji Pán Bůh vezme k sobě. Má za sebou krásný, i když ne vždy lehký život." - "Pojeďu po obědě," řekl otec Tomáš a podíval se na hodiny. "Kdo chce, může jet se mnou." Jak bychom nechtěli! S otcem Tomášem je vždycky hezky, ať jste kdekoli. "Kde vůbec je ten Žabčín?" zjišťoval Viktor, který nesnáší dlouhou jízdu autem. "Je to nejvzdálenější osada naší farnosti," vysvětlovala mu slečna, "asi dvanáct kilometrů odsud, uprostřed lesů. Celá vesnice má jen sedm domů. Žije tam asi 35 lidí, dvě krávy, tři psi a pár slepic. Věřící jsou jenom u hajných. Nedaleko od Žabčína je v lese jezero s koupalištěm a lodičkami. Po celý rok tam jezdí lidé na výlety a na dovolenou, protože je tam moc krásné..." Při slovech "koupaliště" a "lodičky" jsme sebou začali vrtět a pošilhávali jsme směrem k otci Tomášovi. Ten se jen usmál: "Umíte vůbec plavat?" - "No joanš!" křičeli jsme jeden přes druhého, "vždyť se to učíme i ve škole!" - "Tak dobře," řekl otec Tomáš, "kdo bude ve tři hodiny u auta, může jet s sebou." Utíkali jsme si pro plavky a ručníky. V pokoji se mě Miša pořád vyptávala: "Myslíš, že otec Tomáš taky půjde do vody?" Vůbec si neuměla představit, že se kněží taky chodí koupat do rybníka. Štěpán vytáhl nafukovací kruh a začal ho nafukovat. Dělali jsme na něj opičky, takže se musel smát, a všechny vzduch, který tak pracně nafoukal do kruhu, mu zase unikl. Slečna nám mezitím připravila něco k jídlu. "Určitě zase budete mít hlad," řekla. Za těch pár dní nás už znala.

Ještě nebyly tři hodiny, a už jsme všichni stáli u auta. Otec Tomáš vyšel z kostela a nastoupili jsme. Než jsme vyjeli, ukázal nám kožené pouzdro a řekl: "Tady uvnitř je ve stříbrné sbránce svatá hostie, kterou nesu hajných babičce. Víte, co to znamená? Teď je tu s námi Pán Ježíš. Proto nebudeme cestou do Žabčína dělat v autě žádné hlouposti, ale budeme myslet na to, že je s námi Ježíš. Budeme zticha a každý z nás mu může v srdci něco říkat." Dal si pouzdro do náprsní kapsy a jeli jsme. Seděli jsme úplně tiše. Já jsem byla vepředu, ostatní vzadu. Ještě nikdy jsme nejeli v autě s Pánem Ježíšem. Pohodlně jsem se oprela a přemýšlela, co bych mu řekla. Vždyť přece ví všechno a každému rozumí. Nejdřív jsem se modlila, aby nás všechny chránil, abychom byli zdraví a dobře dojeli. Pak jsem myslela na strýce Františka a na pana Černého v nemocnici i na všechny nemocné, zvláště děti. Potom jsem Pánu Ježíši poděkovala za krásné dny v kankové lhotě a za to, že jsme poznali otce Tomáše. Mezitím jsem se dívala z okna. Mijeli jsme mnoho lidí a mě napadlo, že nikdo z nich neví, kdo s námi jede v autě. Říkala jsem si, že já to vím, ale pak jsem si uvědomila, že by člověk neměl být domýšlivý na to, že zná Ježíše, a pomodlila jsem se za všechny lidi, aby ho taky poznali. Potom už jsem nevěděla, za co bych se ještě měla modlit, a ohlédla jsem se dozadu. Miša, Viktor i Štěpán seděli taky úplně tiše a ani se nepoštuchovali. Určitě i oni mysleli na Ježíše.

Netrvalo dlouho a projeli jsme kolem tabule s nápisem "Žabčín". Člověk by si myslel, že tady začíná vesnice, a ona hned zase končí. Všechny

domy stojí blízko a sebe na křižovatce silnic. Kromě obytných budov tam stojí několik stodol a chst. "Tááhle je hájovna," ukázal otec Tomáš a zaparkoval auto před hospodou. Vystoupili jsme a šli k hájovně. U branky stál pan hajný se synem. Hajný řekl: "To jste hodný, otče, že jste přijel. Maninka na vás čeká." Šám řekl: "Trochu se tedy poroženíte. Káje va maninka kolouška." Káje byl o hlavu větší než Viktor a opálený jako černoch. Vlast je taky pořád venku. Usmál se na nás a zeptal se: "Vy jste z města?" - "Ano," rekli jsme a Štěpán sezeptal: "Ty ses narodil tedy?" - "Ano," odpověděl Káje, "ale Štěpánovi jsme se sem, když mi byly dva roky." Tak jsme si začali povídat. Povíдали jsme se, že Káje je v Záběině jediný, kdo chodí do školy. Škola je tři kilometry daleko. Dojíždí autobusem, ale v zimě jezdí na lyže. "Káje je hodně zručný, autobus se sem nedostane," vysvětlil nám. Štěpánovi a Miše se to líbilo a říkali, že by nejradši taky bydleli v Záběině. Ale já jsem docela rád, že bydlím ve městě. O prázdninách jsem ale samozřejmě radši venku.

Káje nás vedl všechno možné: nové kralce pro srnky a jeleny a záso-by sem a tam. V zimě májí velice krásné kralce pro srnky. "V zimě se jelen slétá spousta," vyprávěl Káje, "a srnky a jeleni přicházejí až k oknům." To jsme si vůbec neuměli představit. Ale ze všeho nejhezčí byl koloušek, kterého májí hajnýčen ve velké dřevěné ohradě. Káje jsme se přiblížili, utekl na opačnou stranu a bálivě se na nás díval. Káje ho přilákal a řekl: "Nemá mámu. Tatínek ho našel v lese opuštěného, tak jsme si ho vzali sem a krmlili ho s láskou." - "Ten je krásný," rozplývala se Miša a netáhla ruku, že si kolouška pohladí. Ale ten uskočil. "Už jsem tu májí malého zajíčka a ještě má se zločinný křídlan." Káje to říkal, jako by to byla ta nejobyčejnější věc na světě. "A co uděláte s kolouškem, až vyroste?" zeptali jsme se. Štěpán vypadal, jako by nejradši přal, abychom ohradě se přiblížili a říkali: "Pustíte ho," řekl Káje, "ale to není domácí zvíře." U toho byl pravdu, ale já bych se s ním asi nedokázala rozloučit. Byl takový krásný a milý!

Tak nás zastihl otec Tomáš, když vyšel z hájovny. Také on oddivoval kolouška. Káje maninka nám ukázala velkou almu plnou semí. "Užijete si všechny," říkal. To nám namuselo říkat Štěpán. Káje si nevzal ani jednu. "Mám jich tolik, že už jsem jich přejeďený," vysvětloval. Nechápu, jak se může někdo přejeďat. Já bych je mohla jíst pořád. Ale třeba to nemá rád. Káje jsem se loučila. Řekl otec Tomáš: "Všude maninka už má bude brat a šáně." Hajný odpověděl: "Ano, a myslím, že z toho nemusí mít strach. Byla to vždycky dobrá žena. A jedenadevadesát let je po-žehnaný věk. Díky tomu za to." Rozloučili jsme se a pošli.

"Je to pení hodně nemocný?" zeptala se Miša v autě. "Ano," řekl otec Tomáš, "je jen slabý, starý a unavený. Léčí se, ale si jí Pan řekne k sobě." - "Jedenadevadesát let - to musí být strašně starý," avšoval Viktor, "ačkoliv někteří lidé žijí i do sta let." - "To bych chtěl, až do sta," zvolal Štěpán, "to bych hodně věděl a znal..." - "A byl bys taky starý a slabý a měl bys samé vrasky a brýle," skočila mu do řeči Miša. "Ej, ale můžeš mít i v deseti," zasmála jsem se a ukázala na Viktora. Otec Tomáš řekl: "Nikdo neví, kolik let má být až. Ale důležité je, čím člověk ta léta naplní." Zrovne jsem se chtěla otce Tomáše zeptat, kolik mu je vlastně let, když se před námi objevilo jezero a Miša začala křičet jako posívaná.

Otec Tomáš odstavil auto na parkovišti, odkud byl krásný pohled na celé jezero. Je dost velké. Na jedné straně je upravené koupaliště, na druhé straně jsme viděli spousta lodíček. Vypáleni jsme si věci na koupání z auta a rozběhli se ke koupališti. Roztáhli jsme si ručníky a Miša se zeptala otce Tomáše: "Půjdete taky do vody?" - "No jistě, kdo by vás tahal ven, až se budete topit?" smál se otec Tomáš. "Topit!" vykřikl Štěpán dotčený, "já umím i šípku!" - "Tak jdeme!" Řekli jsme se převléknout a pak hurá do vody. Já jsem napřed opatrně zkoušela mohou, jestli není moc studená. Byla dost chladná, ale slunko krásně hřálo, tak to tolik nevařilo. Všichni umíme dobře plovat, já jenom nemám ráda, když mi někdo táhne do obličeje nebo když mě chce stáhnout pod vodu. Hlavní to tentokrát nikoho nespádl. Všichni jsme honili otce Tomáše, který ple-

ve jako závodník. Potom jsme nefoukli Stěpánovo kolo a hákali si s ním. Přidaly se k nám i další děti, které byly u jezera.

Na břehu stál malý chlapec a křičel, jako by ho na nože bral. Chtěl taky do vody, ale jeho maminka ho nechtěla pustit. Asi se bála, že by se utopil, a sama zřejmě plavat neuměla, protože vypadala dost nešťastně. Někteří lidé neumějí plavat. Otec Tomáš šel na břeh a vzal chlapečka do náruče. Chlapeček se vůbec nebál a plácal otce Tomáše oběma rukama po mokřých vlasech. "Můžu ho vzít do vody?" zeptal se otec Tomáš chlapcovy maminky. Celá šťastná přikývla, protože otec Tomáš vypadá opevdu důvěryhodně. Otec Tomáš přinesl chlapečka k nám. Chlapeček křičel radostí, plácal rukama do vody a vůbec se nebál. Dokonce sám od sebe strčil hlavu pod vodu a jen se smál. To bych já dřív nikdy neudělala. Museli mě vždycky násilím tahat do vody, než jsem se zvykla. Ale každý je jiný. třeba se ten chlapeček stane jednou potápěčem.

Po koupání jsme si koupili zmrzlinu a opletky a rozbílili přinesené jídlo. Při koupání člověku vždycky hrozně vyhládne. Leželi jsme na slunko a za chvíli jsme byli docela suší. Když jsme si odpočinuli, řekl otec Tomáš: "Váš strýc František mi uložil, abych vás rozmezloval." Při tom se usmíval a díval se na druhou stranu jezera, kde bylo přistaviště lodiček. Víc nám říkat nemusel. Rychle jsme se převlékli a jako o závod utíkali k přistavišti. Vyhlédli jsme si lodičku, které mělo na přídi nápis "Ahoj" a kluci hned naskákali dovnitř. Loďka se strašně rozhoupala. Míša při nastupování upadla, ale hned zase vyskočila a sedla si k veslům. Teď byla ráda na místě. Stěpán schválně loďku zase rozhoupal. "Dědo, nech si to!" volala jsem na něj. Zašklebil se a přestel. Míša mi podala ruku, a tak jsem taky nastoupila. Pak přišel otec Tomáš a Míša ho pustila k veslům. Zavezl nás doprostřed jezera. Tam jsme si to směli taky vyzkoušet. Veslovali jsme vždycky po dvou a vůbec nebylo snadné udržet rytmus. Když byli na řadě kluci, jezdili jsme pořád dokolečka, protože Viktor zabíral víc. Stěpán je slabší, ale nikdo mu to nesmí říct, protože ho to zlobí.

Nakonec jsme se unavili, přestali jsme veslovat, pohodlně se usadili a vychutnávali ticho. Kolem dokola jezera jsou zalesněné kopce a je to nádherné. Slunko se odráželo od hladiny a krásně hrálo. Cháslili jsme si ruce ve vodě, žvýkali žvýkačky a lenošili. "Prázdniny jsou stejně prima," řekla Míša a nikdo nic nenamítal. Ani otec Tomáš.

/Pokračování/

D O P I S K L Á R K Ě

Milá Klárko!

Blahopřeji Ti! Poprvé jsi letěla ve větroni - věřím, že jsi nadšená. Děkuji Ti za to, jak živě jsi mi popoala své pocity, jak jste pod sebou viděli louky a pole, vesnice a rybníky zalité sluncem... ano, je to nádherné! Připomenulo mi to můj první horolezecký výstup. Když jsme konečně stanuli na vrcholu, málem se mi rozskočilo sráče radostí z té krásy, kterou jsem měl pod sebou. Nemusíš se, Klárko, stydět, že Ti v takových okamžicích vyhrknou slzy z očí. Jsou to vzácné chvíle, kdy člověk zapomíná na všechno ostatní a cítí, že je stvořen pro krásu a radost. V srdci se probouzí touha prožívat takovou a ještě větší radost stále, bez konce...

A pak ses podívala na tatínkovu fotografii a všechna radost byla tatam. Místo ní bezmezný smutek. Ptáš se, kde se berou tyhle náhlé zvraty. Jestli patří k Tvému věku a jestli je máš potlačovat.

Jistě, dospělý člověk nepodléhá tolik svým náladám jako teď Ty. Ovšem

zážitky, o kterých vyprávíš, ukazují na základní touhu člověka. My dospělí bychom byli ochuzeni, kdybychom se jim uzavírali. Vedou nás totiž k Bohu. Vysvětlím Ti to.

Všechna pozemská radost jeká přesahuje sama sebe, vyvolává v nás touhu po větší radosti, kterou nám svět nemůže dát. Tato touha by končila v prázdnotě, kdyby nebylo Boha. Jen On ji může naplnit.

A neopak: všechny smutky, které prožíváme, v nás probouzejí touhu po útěše, která neposine. Může nám svět dát tuto útěchu? Jistě, přítomnost milých lidí nám v takových situacích velmi pomáhá, ale stále cítíme, že tato lidská útěcha je omezená. Odkudž přece musí přijít mnohem plnější útěcha, někde musí být láska bez hranic. Myslím, že tuhle touhu v sobě nosí každý člověk. Ne tomto světě však nemůže nikdy být naplněna. A neměla by smysl, kdyby nebylo Boha.

Bůh je Bůh, nebo nic nemá smysl - takže věta, Klárko, shrnuje všechny předchozí úvahy.

Ještě jedna cesta je možná. Vědci objevují ve světě stále nové krásy. Například pomocí elektronového mikroskopu odkrývají dosud netušené souvislosti. Svět je do svých nejmenších detailů řízen přesnými zákony, které vědci postupně objevují. Kde se vzal tento řád ve světě? Sám od sebe? To snad přece jen není čekat dobře možné. Za tím vším musí být nějaká vše zahrnující inteligence, se kterou se lidský rozum vůbec nemůže srovnávat. Může ji však tušit. Svět byl vytvořen Bohem, proto zde nepanuje neprostý chaos, nýbrž řád, který člověk je schopen poznávat. Přemítání o světě - i to je jedna z cest k Bohu.

Nemusíš se, milá Klárko, stydět za své nálady. To nejsou náhannax holčičí hlouposti, ale cestičky k Bohu. Něco podobného jistě prožívali i mnozí velcí myslitelé a filozofové. Bůh nás k sobě vede nejrůznějšími způsoby!

Přeji Ti mnoho krásných a velkých zážitků.

Tvůj kmotr Karel

*****

Vstupujeme do nového roku, který nám jistě přinese mnoho nového. Budou nově vznikat nebo se obnovovat různá společenství, do kterých se můžeme zapojovat. Nezůstávejme stranou tohoto dění. Život ve společenství je pro člověka, a pro křesťana zvláště, velmi důležitý. Vytvářejí se zde vztahy mezi lidmi, které jsou pro nás velkou pomocí v životě i na cestě k Bohu. Nezůstávejme stranou, ale vyverujme se i druhé krajnosti. Mohlo by se nám stát, že ve velkém nadšení ze svobody se zapojíme do mnoha různých společenství /kroužků, skautingu, Sokola, sborů nebo modlitebních společenství/, že nakonec nebudeme vědět, kam patříme, a nebudeme se moci věnovat ničemu pořádně. Tak jako patříme do jedné rodiny, i když se ostatním neuzavíráme, tak bychom měli mít i jedno "základní" společenství, kde budeme doma, a ze které budeme schopni i nést odpovědnost.

A H O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Tři dárky

Na pouti jsem si koupila tři flétny. Když jsem potkala sestřenicí, ptala jsem se jí, jestli by nějakou chtěla. Jednu si vybrala a já jsem jí ji dala. Potom přišla kamarádka a chtěla také jednu. Derovala jsem jí tedy druhou. Když pak druhý den můj bratr chtěl, abych mu také jednu dala, málem jsem ho odafila. Ale vzpomněla jsem si na první blahoslavenství: "Blahoslavení chudí" a dala jsem mu ji. Měl z toho radost a já také.

Aneta, Německo

Pomsta nebo odpuštění?

Jeden chlapec mě urezil. Ostatní mě naváděli, abych se pomstil. Ale já jsem se odpuštěl.

Petr, Senegal

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY